

Lizette de Koning

Hotel De Spartaan

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Proloog

Het was allang donker buiten, maar Roef kon niet slapen. Zijn schouderbladen prikten pijnlijk in het dunne matras, dat naar oude gymschoenen rook. Hijzelf stonk trouwens ook, na vier dagen niet douchen. Zijn blonde haar was veranderd in een bos gerafeld touw en zijn voeten waren zó zwart, dat het leek of hij dag en nacht sokken aanhad. Voorzichtig draaide hij zich op zijn zij. Au. Zijn lichaam voelde als één grote blauwe plek, alsof elk bot gekneusd was. Hoeveel botten had je eigenlijk? Roef had het zich nooit eerder afgevraagd. Maar in dit verschrikkelijke hotel dacht hij over andere dingen na dan thuis. Hoe hij aan meer eten kwam. Hoe hij aan meer slaap kwam. En hoe hij hier wegkwam, dat vooral.



Het telefoongesprek

Roef kwam net de trap aflopen, toen hij vanuit de huiskamer de stem van meester Simon hoorde.

‘Roef lijkt een beetje achter te blijven met lezen, meneer Veltman,’ klonk het uit de speaker van zijn vaders telefoon. ‘Ik vermoed dat uw zoon een lichte vorm van dyslexie heeft, die we eerder over het hoofd hebben gezien. Wij betreuren uiteraard dat wij als school...’

‘Hoe bedoelt u dat?’ onderbrak Roefs vader hem. Zijn stem klonk hetzelfde als toen Roef zijn splinternieuwe oortjes in de wc had laten vallen. ‘Wilt u soms beweren dat mijn kind dom is?’

‘Nee, nee,’ zei meester Simon snel. ‘Dyslexie heeft absoluut niets met intelligentie te maken, Roef is een slimme jongen. Ik denk alleen dat hij wat extra ondersteuning kan gebruiken bij de OMNI-toets. U weet toch dat die binnenkort plaatsvindt?’

‘Natuurlijk,’ zei Roefs vader. Roef hoorde aan zijn stem dat hij geen idee had waar de meester het over had. ‘Maar fris mijn geheugen even op. De laatste tijd heb ik het erg druk gehad op mijn werk.’

De laatste tijd? dacht Roef. Zijn vader had het altijd druk met zijn werk.

De meester praatte verder. ‘De OMNI-toets bepaalt naar welke middelbare school Roef gaat, me-
neer Veltman. En nu dacht ik: áls Roef inderdaad dyslectisch is, heeft hij misschien wat meer tijd nodig bij de toets. Ik wil graag een afspraak met u maken om hier verder over te praten.’

‘Dat lijkt me niet nodig,’ zei Roefs vader kortaf. ‘Die jongen moet gewoon beter zijn best doen. Een beetje extra oefenen. Hij heeft géén dyslexie, of welke term ze daar ook voor verzonnen hebben. Hij is hetzelfde als de andere kinderen, hoort u dat? Ik laat me niks aanpraten door een *schoolmeester*.’ Het laatste woord klonk alsof hij iets heel vies in zijn mond had, een oester of zo. ‘Dus maakt u zich vooral geen zorgen over die OMNI-toets. Eén ding staat als een stok boven water: Roef gaat gewoon naar het Zebedeus.’

‘Een paal,’ verbeterde meester Simon automatisch.

‘Wat?’ vroeg Roefs vader.

‘Een paal. De uitdrukking is “als een paal boven water”. Niet een stok.’

‘Zoals u wilt. Ik denk dat wij nu uitgepraat zijn. Ik wens u nog een fijne avond, bedankt voor het bellen en tot ziens.’ Zonder het antwoord van de meester af te wachten, drukte Roefs vader zijn telefoon uit.

‘Wat denkt die man wel,’ sputterde hij hardop. ‘Mijn zoon zit volgend jaar gewoon op het gymnasium. Of hij nou kan lezen of niet.’

Aan de andere kant van de deur kromp Roef in elkaar. Op zijn tenen sloop hij de trap weer op. Het gymnasium. Hij moest er niet aan denken.



Paat

De volgende schooldag was hetzelfde als altijd. Zodra ze gingen lezen, kreeg Roef ineens verschrikkelijke buikpijn. Zuchtend gaf de meester hem toestemming om naar de wc te gaan, waar Roef zich opsloot totdat alle boeken veilig opgeborgen waren in de kast. De rest van de dag had hij nergens meer last van. Vooral niet tijdens handvaardigheid, waar hij het beste in was van iedereen. Toen de bel ging, moest de meester hem bijna de klas uitduwen. 'Je mag morgen verder, Roef. Maar fijn dat je je weer beter voelt!'

En nu fietste Roef naar huis. Naar zijn *lege* huis, want zijn ouders waren er bijna nooit.

Roefs moeder zat hele dagen op het stadhuis om te vergaderen met haar politieke partij. Als Roef vroeg waarom ze zo vaak weg was, zei ze altijd hetzelfde. 'Er zijn mensen die over het hoofd worden

gezien, Roef. Die hebben iemand nodig die voor ze opkomt. Daarom ben ik gemeenteraadslid geworden voor Iedereen Telt. Omdat iedereen telt.' Ze klonk als een verkiezingsfolder.

Zijn vader had het ook altijd druk. De dag na Sinterklaas racete hij langs alle supermarkten om pepernoten in te slaan voor de helft van de prijs, die hij daarna in China verkocht voor het dubbele. Zijn zelfverzonnen slogan *Dutch Peppernuts. Better than rice for a fantastic price* werkte daar zó goed, dat ze dit jaar op vakantie konden naar de Malediven. Dat was natuurlijk geweldig. Het was alleen jammer dat hij nooit tijd had om iets met Roef te doen.

Roef werd opgeschrikt uit zijn gedachten door een sissend geluid. Meteen daarna begon zijn fiets te slingeren. Hij keek achterom naar zijn achterwiel. Lekke band. Als hij vanaf hier naar huis moest lopen, was hij minstens een kwartier bezig. Zuchtend stapte hij af. Met tegenzin duwde hij zijn fiets voor zich uit. Hij had willen gaan skateboarden met Otis, maar dat werd dus een middagje bandenplakken.

'Heb je hulp nodig?' klonk een stem. Roef draaide zich om.

In de deuropening van het huis aan de overkant stond een man. Hij had grijs haar en vriendelijke

ogen. Het duurde even voordat Roef hem ontdekte, hij was bijna niet te zien achter het hoog opgeschoten onkruid.

‘Ik kan die band wel repareren. Ik was vroeger fietsenmaker.’

Roef twijfelde. Hij had zijn ouders bezworen nooit zomaar met iemand mee te gaan. Zijn blik gleed over de verwaarloosde tuin. Dat gold vast ook voor iemand die in een brandnetel-oerwoud woonde.

De man zag Roef kijken. ‘Sinds mijn vrouw is overleden, heb ik niet meer zo’n zin om het gras te maaien,’ zei hij verontschuldigend. ‘Maar binnen is het heel gezellig, hoor.’

Hij glimlachte erbij, maar het klonk toch een beetje eenzaam. Misschien was dit wel zo iemand die over het hoofd werd gezien, waar zijn moeder het altijd over had, dacht Roef. Dan vond ze het vast niet erg dat hij even ging kijken.

‘Oké.’ Met zijn fiets aan de hand stak hij de straat over.

De man hield de deur voor hem open.

‘Ik ben Patinus,’ zei hij. ‘Maar je mag me gewoon Paat noemen. Mijn gereedschap ligt binnen, neem je fiets maar mee.’